

αστια, κρέμονται τὰ μαλλιά της. Περί τῆς μεταβολῆς
πλ-ε-εις-πρ-ε-εις τὸν τύπ. ἄπρετε ἰδ. GAnagnor-
opulos Tsakon. Grammat. 18.

Ὁ μὴ πεπλεγμένος, ὁ μὴ διὰ πλοκῆς ἀπηρτισμένος
ἄν. : Ἐχει τὰ μαλλιά της ἄπλεγα Μάν. Ὁρμούσε νὰ
πιάσῃ (τὴ Γοργόνα) ποὺ τὰ μαλλιά ποὺ τὸν ἀνέπλεκα Κάλυμν.
Ἄβλεχτα τὰ ἔχω τὰ βλεξούδια μ' ἀκόμα Ἀπύρανθ. Ἐχω τὸ
κουράσι ἄπλεγο Κονίστρ. Ἀπλεχτον ἔν' ἡ κάλτσα Τραπ.
συνών. ξέπλεκος.

ἀπλήγιαστος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Πελοπν.
ἄιγ.) κ. ἄ. ἀπλήστος Ἦπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πληγιαστός < πλ-
ἄζω.

Ὁ μὴ πληγιασμένος, ὁ μὴ ἐξηλωμένος ἢ μὴ παθὼν
τραῦμα δι' ἐκδορᾶς ἢ ἄλλως, συνήθως ἐπὶ ὑποζυγίων
ἐνθ' ἄν. : Τὸ κακόμοιρο τὸ ἄλογο ποτὲ δὲν εἶναι ἀπλήγιαστο
ἀπὸ τὸ κακὸ σαμάρι - ἀπὸ τὸ πολὺ φόρτωμα Κονίστρ. κ. ἄ.
Μ'ἄρ' ἀπλήστος Ἦπ. Τὸ κορμὶ του εἶναι ἀπλήγιαστο, μόνον
τὸ πόδι εἶναι πληγιασμένος Αἴγ. Πβ. ἀπλήγωτος.

ἀπλήγωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀπλήγουτε Τσακων.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πληγώτος < πλ-
γώνω.

Ἀτραυμάτιστος, ἄτρωτος : Ἀπὸ τὸ λόχο μας λίγοι ἔμειναν
ἀπλήγωτοι. Συνών. ἀλάβωτος 1. Πβ. ἀπλήγιαστος.

ἀπλήμαστος ἐπίθ. Κύπρ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλημαστός < *πλ-
μάζω, δι' ὃ ἰδ. πλημαίνω.

Ὁ μὴ ὑπὸ ὑδάτων κεκαλυμμένος, ἀπλημύριστος : Τὸ
χωράφιν μου ἔν' ἀπλήμαστον ἀκόμα.

ἀπληροφόρητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀπληροφόρετος
Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπληροφόρητος.
1) Ὁ μὴ πληροφορηθεὶς, ὁ μὴ μαθὼν τι, ὁ ἐν ἀγνοίᾳ
γεγονότος τινὸς διατελὼν σύνηθ. : Κάνεις δὲν ἔμεινε ἀπλη-
ροφόρητος, ὅλοι ἔμαθαν τὸ κατόρθωμά του. 2) Ἀνικανο-
ποίητος, ὁ μὴ ἐκπληρώσας τοὺς πόθους τοῦ Βιθυν. (Χηλ.) :
Πάει ἀπληροφόρητος ὁ δεῖνα (δηλ. χωρὶς νὰ ὑπανδρεύσῃ
τὰς θυγατέρας του, νὰ ἐκπαιδεύσῃ τοὺς υἱοὺς του κττ.)

ἀπληστα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπληστος.
Ἀπλήστως, μὲ ἀπλησίαν, ὑπερβολικῶς : Ἐφαα ἀπληστα.
Συνών. ἀχόρταστα.

ἀπληστος ἐπίθ. λόγ. κοιν.
Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπληστος.
Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐμπλησθῇ, ἀκόρεστος κυριολ. καὶ
μεταφ. : Ἀπληστος ἄνθρωπος, ὅσα κι ἂν κερδίσῃ δὲ χορταίνεται.
Συνών. ἀνέμπληστος, ἀχόρταστος.

ἀπλῖδα ἡ, Νάξ. (Κορων.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλίδι.
Δέσμη λίνου κατὰ τὴν ἐξεργασίαν του : Ὑστερα ἀπὸ τὸ
γύρισμα βάνουν τοὶς ἀπλίδες καὶ στεγνώνουν.

ἀπλίδι τό, Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἄ.) Νάξ. (Κορων.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλώνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀβγα-
τίζω - ἀβγατίδι, ἀναρράφτω - ἀναρραφίδι, ἀνεβο-
κατεβαίνω - ἀνεβοκατεβασίδι, γεμίζω - γεμίδι κττ.
Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾷ 45(1933)359.

Δέσμη λίνου εἴτε ὡς τοῦτο ἐκρίζουται ἐκ τοῦ ἀγροῦ
εἴτε κατὰ τὴν περαιτέρω ἐξεργασίαν : Κοπανίζει ἓνα ἓνα
ἀπλίδι μὲ ἓνα κόπανο Νάξ. (Κορων.) Συνών. δέσμη,
λημμάρι, μάτσο.

***ἀπλικειᾶ** ἡ, ἀμβλιτθεῖα Καλαβρ. (Μπόβ.)
Ἐκ τοῦ μεσν. ἀπλικεύομαι = καταλύω, ἐγκαθίσταμαι.
Καλύβη. Συνών. καλύβα.

***ἀπλικειάζομαι**, ἀμβλιτθάζ-ζομαι Καλαβρ. (Μπόβ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀπλικειά.
Καταφεύγω εἰς τόπον ἀσφαλῆ.

ἀπλόγνωμος ἐπίθ. Θράκ. (Λούπιδ.) Μακεδ. (Καστορ.)
ἀπλόγνουμος Μακεδ. (Κοζ. κ. ἄ.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τοῦ οὐσ. γνώμη.

Ὁ ἀπλοῦς τὴν γνώμην, τὴν διανόησιν, ἀνόητος ἐνθ' ἄν. :
Εἶναι ἀπλόγνουμος οὐ καημένους! Μακεδ. Πόσον ἀπλόγνουμος
εἶσι, καημένοι! αὐτόθι. Συνών. ἀπλάκωτος 3, ἀπλοϊκὸς 2.

ἀπλοϊκὸς ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ.
Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπλοϊκός.

1) Ὁ ἀπλοῦς τοὺς τρόπους, ἀφελής, ἀπότηρευτος :
Ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος. Ἀπλοϊκὴ γυναῖκα. 2) Ἀνόητος,
εὐήθης Πόντ. κ. ἄ. Συνών. ἀπλόγνωμος.

ἀπλοκαμπιά ἡ, ἀμάρτ. ἀπλουκαδιὰ Λήμν.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπλόκαμπος ἡ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ
ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τοῦ οὐσ. κάμπος.

Εὐρυχωρία : Μέσ' ἔς τ'ν αὐλή μας ἔχουμ' ἀπλουκαδιὰ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλά 2.

ἀπλόκαρδος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀπλόκαρδους
Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τοῦ οὐσ. καρδιά.

Ὁ μὴ ἀποθαφρυνόμενος ἐκ τῶν ἀτυχιῶν, γενναιοψυχος :
Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπλόκαρδος Θράκ. Τί ἀπλόκαρδη
γυναῖκα! Σαρεκκλ.

ἀπλοκέρης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀπλοκέρα Πελοπν.
(Λεοντάρ. Μεσσ. Μαζαίικ.) Σύμ. Οὐδ. ἀπλοκέρικο Πε-
λοπν. (Μαζαίικ. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. κέρα. Διὰ
τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ *ἀνεμοκέρης, ἀνοιχτοκέρης.
Ἐπὶ τῶν κερασφόρων βοσκημάτων, ὁ ἔχων τὰ κέρατα
ἀποκλίνοντα ἐνθ' ἄν. : Ἀπλοκέρα γίδα. Ἀπλοκέρικο κριάρι
-τραῖ. Συνών. ἀνοιχτοκέρης.

ἀπλοπίνακο τό, Κεφαλλ. κ. ἄ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. (λ.
λεῖσμανίαις).
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τοῦ οὐσ. πινάκι.

1) Εἶδος ἀγγείου δι' οὗ μετροῦσι τὰ γεννήματα ἐν τῷ
ἁλωνίῳ. 2) Μεταφ. ἡ νόσος τοῦ Καλααζάρ (Νέα Ἡμέρα,
22 Σεπτ. 1913). — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλάδα 5.
3) Δυσαρέσκεια, βάρος ἡθικὸν Κεφαλλ. : Μοῦ κάνει
ἀπλοπίνακο νὰ δὲ θυμῶμαι - νὰ σὲ βλέπω.

ἀπλὸς ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.) ἀπλὸς Καπ. (Ἀραβάν.) ἀπλὸς Μακεδ. (Καστορ.)
ἀπλὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπλὲ Τσακων. ἀπλὸς Κέρκ. Κε-
φαλλ. Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπλός, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπλοῦς.
Ὅτι ἡ λ. μεσν. μαρτυρεῖ τὸ παρὰ Ζωσίμῳ τῷ ἐπιγραμ-
ματοποιῷ ἐν Ἀνθολ. Παλατ. 6, 185, 3 «ἀπλότατον δ' ἅλι
τοῦτο μιτορραφὲς ἀμφίβληστρον». Καὶ ὁ τύπ. ἀπλὸς
ἤδη μεσν., ἐσχηματίσθη δὲ κατὰ τὸ βαθύς, πλατύς κττ.,
πβ. μακρὸς - μακρύς, ἀλαφρὸς - ἀλαφρὺς κττ. Ἰδ.
ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 25(1913)292.

1) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος, εἰλικρινής,
ἀφελής, εὐπιστος κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ.
Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀπλὸς ἄνθρωπος. Ἀπλὴ γυναῖκα
κοιν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Πολ. 361 Β *ἄνδρα ἀπλοῦν
καὶ γενναῖον». Καὶ μεταγν. Διόδωρ. 13, 76, 2 «ἄκακος δὲ καὶ

